

ΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρά το
τυπογραφείον τῆς «Κορίνθης»
Διευθρομὴ ἀποστέλλονται ἀπ' Ἀθῆναις εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων

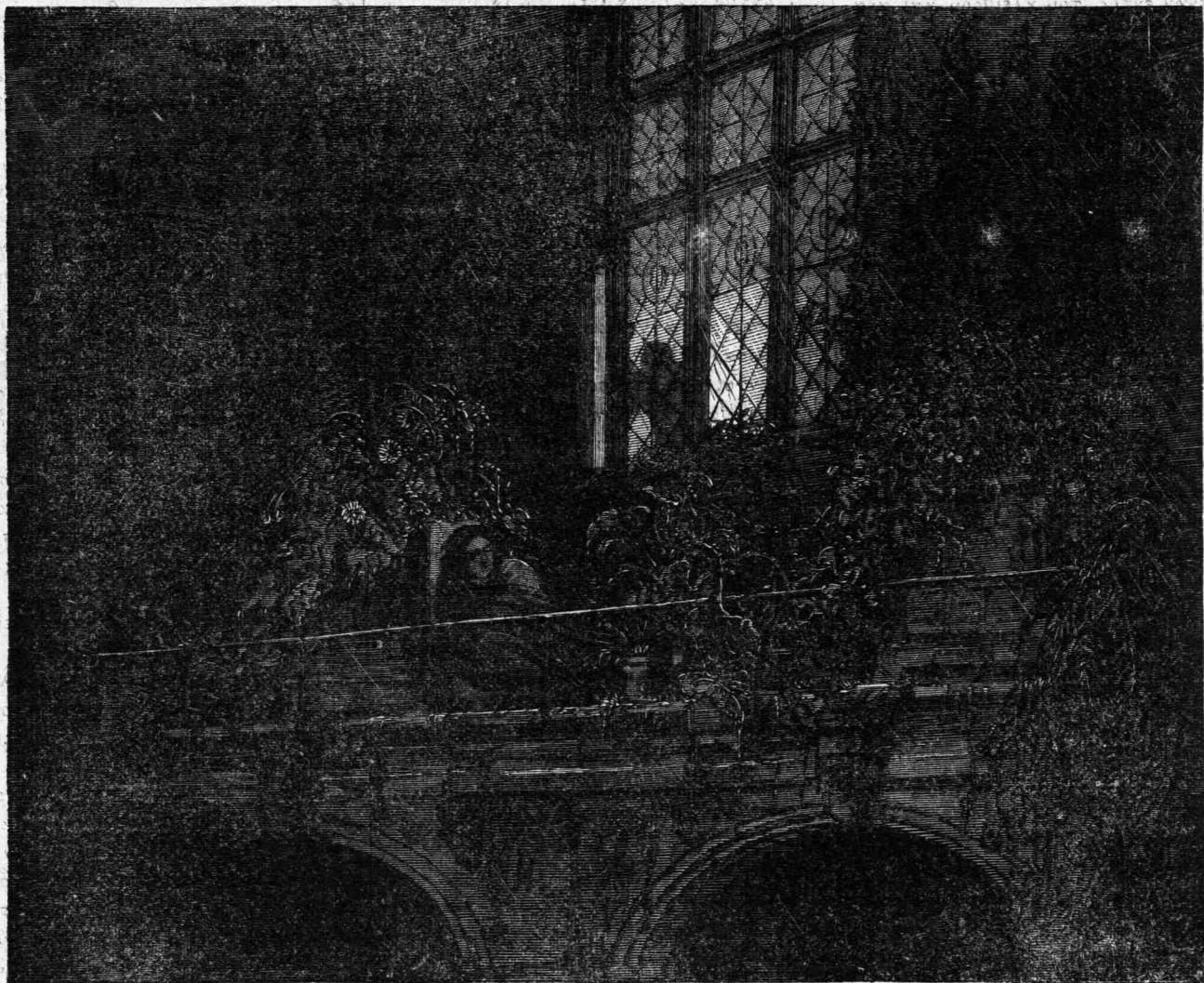
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνα), μυθιστορία Οὐάικη Κόλλινς, μεταφρασίς Χαρ.
Αννίνου (Συν.) — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Βουμά (Συνήχεια
τῆς «Βασίλισσῆς Μαργώ») — ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ, διήγημα, μετὰφρ. Π. Α. Βάβη

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία:

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἑκαταεταῖς 6.
Ἐν τῷ ἰσταντικῷ φρ. χρυσῶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρουβλια 4.
ΦΤΑΔΑ προηγούμενα λεπτά 20

Ἡ σκιά τῆς κυρίας Φίσκου διεγράφη ἐκ νέου ἀμυρᾷ ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος. (Σελ. 77)

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
Μεταφρασίς Χαράλαμπος Ἀννίνου

[Συνήχεια ἰδὲ προηγούμενου φύλλου.]

Οἱ λόγοι οὗτοι ὠδήγουν τὸ πνεῦμά μου
εἰς νέον ῥοὴν σχέσεων. Θὰ εἶνε ἄρα δυνα-
τὸν νὰ θέσωμεν τὸν αἰρ-Πέριθελ ἀπέναντι
τοῦ ἐξῆς διλήμματος: ἢ νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸ
σκάνδαλον τῆς ἐπεμβάσεως τῆς δικαστι-
κῆς ἀρχῆς, πρὸς ὑπεράσπιαν τῆς πρ' αὐ-
τοῦ ἀπειλουμένης συζύγου του, ἢ νὰ τὴν
ἀφήσῃ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπισκέψεως πρὸς
τὸν θεῖόν της, γὰρ πολυὺς προσκαίρως πάν-
των τῶν εὐεργετημάτων χωρισμοῦ, φιλικῶ

τῶ τρόπῳ γενομένου; Ἀλλὰ μήπως ἦτο
βέβαιον, ὅτι εὐρισκόμενος ἀπέναντι τοιοῦ-
του διλήμματος θὰ ἐξέλεγε τὸ δεύτερον;
Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀμφιβόλον, πλέον ἢ ἀμ-
φιβόλον. Καὶ ὅμως, ὅσα μικρὰ καὶ ἂν ἦτο
ἡ ἐλπίς περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τοιαύτης
ἀποπειρᾶς, ἔπρεπε νὰ τὴν δοκιμάσωμεν
διό, ἐν ἔλλειψι ἀλλῆς καλλιτέρας ἀποφά-
σεως, ἀπεφασισα νὰ τὴν δοκιμάσω.

— Θὰ διαβιβάσω, εἶπον, εἰς τὸν θεῖόν
σου τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐξέφραξες καὶ πρὸς
ταῦτο θὰ ζητήσω τὴν γνώμην τοῦ δικη-
γόρου μου. Ἐνδέχεται νὰ προκύψῃ, καὶ εἰ-
μαι βεβαίως, ὅτι θὰ προκύψῃ, ἀγαθὸν τι ἀ-
ποτέσμα.

— Ταῦτα εἰπούσα ἠγέρθη ἐκ νέου, ἀλλ' ἡ
Λαύρα καὶ πάλιν με ἠνάγκασε νὰ καθῆσω.
— Μὴ μ' ἀφήσης! μοὶ ἔλεγε προδήλως
πράχουσα καὶ ἀδιαθετοῦσα. Ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης ἐκείνης εὐρίσκονται πάντα τὰ πρὸς
γραφὴν ἀναγκαστικὰ διὰτὶ δὲν γράφεις ἐκεῖ;
Ἡ καρδίᾳ μου συνεκινεῖται καὶ ἐλυπού-
μην νὰ τῇ ἀρνηθῶ τι, ἔστω καὶ πρὸς τὸ
συμφέρον της. Ἀλλ' ἤδη εὐρισκόμεθα πρὸ
πολλῆς ὥρας κεκλεισμένοι ἄμοῦ καὶ ἐξε-
γείρουσαι νέας ὑπονοίας, διακινδυνεύομεν
νὰ ἀπολέσωμεν τὴν μόνην πιθανότητα τοῦ
νὰ ἐπ' ἀνιδώμεν πάλιν ἀλλήλας. Ἦτο και-
ρὸς νὰ ἐμφανισθῶ γαλήνιος, ὡς νὰ μὴ εἶχε
συμβῆ τίποτε, πρὸς τοὺς ἀθλίους, οὔτινες,

κατ'έκείνην την ιδίαν στιγμήν, ἠσχολοῦντο συνομιλοῦντες περὶ ἡμῶν. Ἐξήγησα εἰς τὴν Λαύραν τὴν θλιβεράν ταύτην ἀνάγκην, ἣν καὶ ἔκεινη μετὰ τοὺς λόγους μου ἀνεγνώρισε.

— Μετὰ μίαν ὥραν καὶ πρότερον ἴσως θὰ ἐπιστρέψω, φιλότῳ μου. Δια σήμερον τὰ χειρότερα βάρσανα ἐτελειώσαν. Μένε ἡσυχος καὶ μὴ φοβῆσαι τίποτε.

— Το κλειδί εἶνε εἰς τὴν θύραν, Μαριάννα· πρέπει νὰ κλειδώσω ἀπὸ μέσα;

— Ἀναμφιβολῶς ἰδοὺ τὸ κλειδί, κλεῖσε καὶ ἕως οὔτου νὰ ἐπανέλθω ἐγὼ μὴ ἀνοιξῆς εἰς κανένα!

Ἀναχωροῦσα τὴν ἠπάσθηνην. Ἦν ἠχαριστήθη καὶ παρηγορήθη τὰ μέγιστα ἀκούουσα, καθὼς διηρχώμην, τὴν κλειδα στρεφόμενην ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ καὶ ἀναλογιζομένη ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἦτο ἐλευθέρω ἀνοίξει ἢ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

Η

20 Ἰουρίου. Εἶχον φθάσει μόλις εἰς τὴν κορυφήν τῆς κλίμακος, ὅτε ὁ κρότος ἐκεῖνος τῆς κλειομένης θύρας μ' ὑπηγόρευσε τὴν προφύλαξιν νὰ κλείσω καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου δωμάτιον καὶ νὰ παραλαβῶ πάντοτε τὴν κλειδα ἐξερχομένην. Τὸ Ἥμερολόγιόν μου εὑρίσκειτο ἀσφαλῶς κεκλεισμένον μετ' ἄλλων σπουδαίων ἐγγράφων ἐντὸς τοῦ συρταρίου τῆς τραπέζης μου, ἀλλὰ πολλὰ ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα τοῦ γραφείου εὑρίσκοντο ἐκτεθειμένα εἰς τὴν πλήρη διάκρισιν τοῦ πρώτου εἰσελθόντος. Μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων τούτων εὑρίσκειτο σφραγὶς φέρουσα τὸ σύνθημα ἄλλως ἐμβλημα δύο περιστέρων, πινοῦσάν ἐκ τῆς αὐτῆς κύλικος καὶ φύλλα τινὰ χάρτου δι' ἐπιστολάς, ἐφ' ὧν ἀκόμη εὑρίσκοντο τὰ ἴχνη τῶν τελευταίων γραμμῶν, ἃς ἐπ' αὐτῶν εἶχα χαραῖξει τὴν παρελθοῦσαν νύκτα. Τὰ ἀσημαντα τῶν ἀντικειμένων ἐμεγαλοποιούν ἐπὶ τοσοῦτον αἰ ἀδιαιλεῖται πλέον ὑποψία μου, ὥστε μοὶ ἐφαίνετο κινδυνώδες νὰ τ' ἀφήσω ἐκτεθειμένα καὶ αὐτὸ προσέτι τὸ συρτάριον, ἂν καὶ καλῶς κεκλεισμένον, δὲν μοὶ ἐφαίνετο ἀρκούντως ἐπισφαλισμένον κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἐὰν δὲν ἀπηγόρευον εἰς πάντα ἄλλον νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτό.

Καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ διακρίνω κανέν ἴχνος, μαρτυροῦν ὅτι κάποιοι εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐνῶ ἐγὼ εὑρισκόμενη συνομιλοῦσα μετὰ τῆς Λαύρας. Τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου μου ἀντικείμενα ἔτι καὶ ὑπαρτέως εἶχε διαταγῆν οὐδέποτε νὰ μὴ τακτοποιῆ ἕκαστο ἀνάκριξ διανοημένη ἐπὶ τῆς τραπέζης, κατὰ τὸ σύνθημα. Τὰ μόνον περιστατικόν, ὅπως μοὶ ἐξέπληξε κάπως, ἦτο ὅτι τῆ σφραγίς μου εὑρίσκειτο ἐντὸς τοῦ κλειθρίου, εἰς δὲ τοποθετῶ ἀσυνήθως τὰ μολυβδοκόνδυλά μου καὶ τὸν ἰσπανικὸν κηρόν. Δὲν εἶνε ἰδιὸν τῶν ἐξῶν μου αἰχμηρῶν, ὁμοιογενῶς μετὰ λυπῆς, ὅτι εἶνε ἰσχυρὰ στα τακτικαῖς νὰ τοποθετῶ αὐτὴν εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν, καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι τῶν ὁνει, ὅτι ἐγὼ τὴν ἔθεσα ἐκεῖ. Ἐπειδὴ ὁμοίως ἀπ' ἐτέρου δὲν ἐνεθυμούμην ἀκριβοῶς τὴν θέσιν, ἐνθα ἀμελῶς τὴν ἀφῆκα καὶ ἐ-

πειδὴ δὲν ἦτο δίπλου ἀπίθανον νὰ τὴν ἀπέθεσα ἐγὼ ἢ ἰδιά μηχανικῶς καὶ τυχαίως εἰς μέρος μὴ συνήθες, δὲν ἠθέλησα νὰ προσθέσω εἰς τὰς ἀνησυχίας, εἰς ἀείχρον ἐμβάλαι τὸ πνεῦμά μου, τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ νέν προκαταληψιν ἐκ τῶσαν ἀσημάτων ἀφορητῆς. Ἐκλείσα τὴν θύραν, ἔθεσα τὴν κλειδα εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ κατήλθον ἀνευ ἐτέρας ἀγοραρίας.

Ἡ κυρία Φόσκου εὑρίσκειτο εἰς τὸν προθάλαμον, καταξινομένη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ βαρομέτρου.

— Ἐσχολοῦθε νὰ καταβῆναι! λέγει φοβῶμαι, ὅτι θὰ ἔχωμεν βροχὴν.

Ἡ μορφή τῆς εἶχεν ἀποκτῆσει τὴν συνήθη αὐτῆς ἔκφρασιν καὶ τὸ σύνθημα χωρμαὶ ἄλλ' ἢ χεῖρ, δι' ἧς μοὶ ἐδείκνυε τὴν βελόνην τοῦ βαρομέτρου, ἐφαίνετο τρέμουσα ὀλίγον τι.

Εἶχε διηγηθῆ ἀρά γε εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ὅτι ἤκουσε τὴν Λαύραν ἀποκαλοῦσαν αὐτὸν ἐνώπιόν μου ἐλεεινὸν κατάσκοπον; Ἡ ἐν ἔμοι βαθύτατα ἐροίζωμένη ὑπόψια, ὅτι τῷ εἶχεν ἤδη ἀνακοινώσει τὴν ὑβριν ταύτην, ὁ φόβος ὁ ἀόριστος, καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἀκατανίκητος τῶν συνεπειῶν, αἵτινες ἠδύναντο νὰ πηγάσωσιν ἐκ τῆς τσιαύτης καταγγελίας, ἢ πεποιθήσας, ἦν ἔστερέωσαν εἰς τὴν ψυχὴν μου αἱ μυρία ἀσημαντα καὶ ἀκούσιοι ἀποκαλύψεις, αἱ διαφυγοῦσαι τὰ χεῖλη τῆς κυρίας Φόσκου, ἐξ ὧν ἐβεβαιούμην ὅτι παρὰ τὴν ἐπιβεβλημένη αὐτῆς ἀβοηθοσύνην ἐμνησκάκει πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου, διότι ἦτο αὐτῆ ζῶν ἐμπόδιον, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κληροδοτήματος τῶν εἰκοσι χιλιάδων λιρῶν στεροληνῶν, πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἰδέαι εἰσέρευσαν ταυτοχρόνως εἰς τὸ πνεῦμά μου, πᾶσαι μὲ παρεκλίνουσαν νὰ τὴν ἀποτεινῶ τὸν λόγον, ὅπως μετριάσω διὰ τῆς ἐπιπορῆς, τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πειστικῆς εὐεργλωττίας μου, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀφρονος ὑβρεως τῆς Λαύρας.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσῃτε, κυρία Φόσκου, διότι λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν ἐπὶ ζητήματος ἰδιαζόντως λυπηροῦ.

Ἡ κυρία Φόσκου ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ κατόπιν ἐκλινε σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐπὶ τινὰς δὲ στιγμὰς ἔστι ἀκίνητος, προσηλοῦσα ἀτενὲς τὸ βλέμμα τῆς ἐπὶ τοῦ ἰδικού μου.

— Ὅτε ἐλάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μοὺ φέρετε τὸ μακρὸν μου, προσέθηκα, φοβῶμαι μήπως κατὰ τύχην περιήλθον μεχρι τῆς ἀκτῆς σὰς λέξεις τινὲς πρόσφοροθεῖσαι παρὰ τῆς ἀδελφῆς μου. Τὰς λέξεις ταύτας δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαναλάβω, οὔτε νὰ δικαιολογήσω, μὲ παρηγορεῖ δὲ ἡ ἐλπὶς ὅτι δὲν ἐπὶ ἐθεωρήσατε ὡς ἐχούσας τσιαύτην σημασίαν, ὥστε κατὰ καθήκον νὰ τὰς ἀνακοινώσῃτε εἰς τὸν σύζυγόν σας.

Ἡ σιγητικὴ ταῦτα ὄντως δι' ἐμὲ ἦτο μηδαμινή ἐκπλήξις ἀποτέμωσιν. Ἡ κυρία Φόσκου, πλήρην προσέθηκέν ἀναλαμβάνουσα ἀμέσως τὸ παχηρόν αὐτῆς ἡθὸς, καὶ ἀποκτῆσει πρὸς ἡμᾶς πρὸς ἀσημασῶν δὲν ἔχω μυστικὰ διὰ τὸν σύζυγόν μου.

Ὅτε πρὸ ὀλίγου αὐτὸς παρετήρησα τὸ βεβλημένον ἡθὸς μου ἦτο καθήκον μου, καὶ τοῦτο μὲ δυσηρέσται, νὰ μὴ τὰ ἀποκρύψω τὸ αἶτιον τῆς θλιψῆς μου, καὶ εἰλικρινῶς σὰς λέγω, δεσποινίς Χαλκομβ, ὅτι τῷ τὰ ἀνεκοινώσα.

Εἶχον πρακτικῶς τὸ γινόμενον καὶ ἐν ταύτοις ἅμα ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἠσθάνθη διὰ τρέχον τὸ σῶμά μου ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν θανάσιμον ψῆχος.

— Ἐπιτρέφατέ μοι νὰ σὰς παρακαλέσω, κυρία Φόσκου, καὶ νὰ παρακαλέσω ἐπίσης καὶ τὸν σύζυγόν σας μεθ' ὅλης τῆς ζῆσεως, ἦν δύνανται νὰ αἰσθάνθῃ, ὅπως λάβῃτε ἐπ' ὄψει καὶ ἐγνωσῆτε τὴν λυπηρὰν θέσιν, ἐν ἣ εὑρίσκειται ἡ ἀδελφὴ μου. Ὁμίλει πρὸ ὀλίγου ὑπο τὴν ἐντύπωσιν τῶν ὑβρεων καὶ τῶν προσβολῶν, ἃς ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὴν ὁ σύζυγός της, καὶ ὅτε τῆς διέφυγον αἱ αὐθάδεις ἐκεῖνα ἐκφράσεις ἦτο, σὰς διαβεβαίω, ἐκτὸς ἐαυτῆς. Δύνανται νὰ ἐλπίσω ὅτι συνετῶς καὶ γενναίως φρονῶνς φερόμενοι θὰ τὰς λησμονήσῃτε;

— Βεβαίωτατα δύνασθε, εἶπεν ὀπισθέν μου ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος, πάντοτε γαλήνιος καὶ σοβαρὰ. Μὲ τὴν εὐκρινεσίαν καὶ τὴν ἐλαφρότητα αἰλούρου ἐξῆλθε τῆς βιβλιοθηκῆς, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του τὸ βιβλίον καὶ ἐλθὼν ἐστάθη δύο βήματα μακρὰν ὀπισθέν μου.

— Ἀφήσασι νὰ τὴ διαφύγωσι τοιαῦτα ἀφρονες λέξεις ἢ κυρία Κλαῦδ, προσέθηκε, διέπραξε πρὸς ἐμὲ ἀδικίαν, διὰ τὴν ὅποιαν λυποῦμαι καὶ τὴν ὅποιαν συγχωρῶ. Ἄς μὴ κάμωμεν λόγον περὶ τούτου πλέον, δεσποινίς Χαλκομβ. Ἄς τὸ ἀφήσωμεν διὰ κοινῆς συμφωνίας νὰ περὶπέσῃ εἰς τὴν λήθην ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης...

— Εἰσθε πολὺ ἀγαθὸς, τῷ εἶπον· μὲ παρηγορεῖτε περὶ πλέον ἀφ' ὅσον...

Ἦθελα νὰ ἐξακολουθήσω, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους ἐπ' ἐμοῦ. Τὸ ἀδυσώπητον ἐκεῖνο μειδιάμα του, δι' οὗ περιεκάλυπτε πάντας αὐτοῦ τοὺς λογισμούς, ἐπεφάνη τραχὺ καὶ ἀκαμπτον ἐπὶ τῆς στοργικῆς καὶ ἀτρίχου μορφῆς του. Ἡ δυσπιστία, ἣν μοὶ ἐνέπνεεν ἡ ἀνεξιχνίαστος αὐτοῦ ἐπιβουλή, ὁμοῦ μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι ἐζητυερίσθη, ταπεινωθεῖσα ἐνώπιον τῆς συζύγου του καὶ αὐτοῦ διὰ τὰ τοὺς συμφιλώσω μεθ' ἡμῶν, μὲ κατετάραξαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἦμην ἀνίκανος νὰ τελειώσω τὴν φράσιν καὶ ἔμεινα πρὸς αὐτῶν ἀφρονος, ὡσεὶ ἀπολιθωθείσα.

— Σὰς ἱκετεύω νὰ μὴ προσθέσῃτε ἄλλο, δεσποινίς Χαλκομβ, λυποῦμαι πολὺ τῇ ἀληθείᾳ, διότι ἐθεωρήσατε ἀναγκαῖον νὰ ἐκταθῇτε περὶ τούτου τόσον πολὺ.

Καὶ τελειώσας τὴν εὐγενῆ ταύτην φράσιν ἔλαθε τὴν χεῖρά μου. Ὁ πόσος περισπῶν ἐμαυτὴν! πόσον μικρὸν παρηγορητικὰ μοὶ παρέχει καὶ αὐτῆ ἢ ἰδέα ὅτι ὑπέρβατο πάντα σπαύτα δι' ἀγάπην τῆς Λαύρας! Ἐλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ ἐπέφρεν εἰς τὰ φαρμακερὰ χεῖλη τοῦ. Οὐδέποτε μεθρὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνη ἠσθάνθη ζαλωτότερον τὴν φροῖνην, ἦν μοὶ ἐνέπνεεν. Ἡ τελευταία αὐτῆ ἀθῶν εἰκὼς τῆς

μοι ἐφάνη ἀφόρητος, ὡς νὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη τῶν ὑβρεων, ἤν ἡδύνατό τις νὰ μοι ἀποτεινῇ. Καί ὁμως ἀπέκρυψα τὴν ἀποστροφήν μου, προσεπάθησα νὰ μειδιάσω καὶ ἐγώ, ἢ ἀνηλεῶς καταφερομένη ἄλλοτε καὶ περιφρονοῦσα τὰς ἀπατήλας πάσεις τῶν ἄλλων γυναικῶν, ὑπῆρξα καὶ ἐγώ ἀπατεῶν, ὡς ἡ χειρίστη ἐξ αὐτῶν, ἀπατεῶν ὡς ὁ Ἰούδας, οὐτινας τὰ χεῖλη πρό μιτροῦ ἠγγισαυ τὴν χεῖρα.

Δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ διατηρῶ ἐπιπλέον τὴν ἐξευτελιστικὴν ἐκείνην ψυχραμίαν—καὶ ἡ περὶ τούτου βεβαιότης εἶνε τὸ μόνον, ὅπερ με παρηγορεῖ κάπως καὶ με ἐξαγγίζει—ἐὰν αὐτὸς ἐπέμενε νὰ ἔχη προσηλωμένον τὸ βλέμμα του ἐπ' ἐμοῦ.

Ἡ μοχθηρὰ ζηλοτυπία τῆς συζύγου του ἦλθεν εἰς βοήθειάν μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε τὴν χεῖρά μου, καὶ ἠνάγκασε τὴν προσοχὴν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἀνιχνευτοῦ νὰ παρακλίνη τοῦ σκοποῦ τῆς. Οἱ κυκνοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς κυρίας Φόσκου, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκείνου, οἱ πάντα τέσσο ψυχροὶ, ἤστραψαν ἐξ ἀσυνήθους λάμψεως· αἱ παρειαὶ τῆς, αἱ λευκαὶ καὶ ἄχρσοι, ἐβάφθησαν διὰ ζωηροτάτου χρώματος ἐντός μιᾶς στιγμῆς ἐρᾶν ἀνανεωθείσα κατὰ πολλὰ ἔτη.

—Κόμη, τῷ εἶπεν, οἱ ἀλλόκοτοι τρόποι τῆς ἀβρόφρουσύνης σου δὲν ἀποβαίνουσιν ἀρεστοὶ εἰς τὰς Ἀγγλίδας.

—Συγγνώμην, ἀγγελέ μου! ἡ κατακλιῶσα τῶν Ἀγγλίδων καὶ ἡ πλεονέκτησις ἄλλης ἀγαπωμένη τοῦ ἀποδέχεται εὐχὰς ῥίπτως.

Ταῦτα εἰπὼν ἀρτίκε τὴν χεῖρά μου νὰ καταπέσῃ, καὶ ἀνὰ αὐτῆς ἐλαβε καὶ ἐφένει εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του.

Ἐσπευσα νὰ ἀνέλω ἐν τάχει καὶ νὰ καταφυγῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐὰν εἶχαν καιρὸν νὰ σκεφθῶ, οἱ λογισμοί μου ὅτε εὐρέθην μόνη, θὰ μοι προῦξένουν πικρὰν ὀδύνην. Ἀλλὰ, δὲν ἦτο καιρὸς σκέψεων ματαίων πρὸς εὐτυχίαν τῆς γαλήνης καὶ τοῦ θάρρους. Ἄπερ ἦτο ἀνάγκη νὰ διατηρῶ, ἥτο καιρὸς ἐνεργείας συγκτόνου καὶ ἀδιαλείπτου.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχα γράψαι ἀκόμη τὰς πρὸς τὸν κύριον Φαίρην καὶ τὸν δικηγόρον ἐπιστολάς, χωρὶς ν' ἀργοπορῶ ἐπὶ πλέον, ἐκάθησα ἀμέσως νὰ τὰς γράψω.

Δὲν ἦσαν ἄφρονες τὰ μέτρα διὰ νὰ κοπιῶσιν ν' ἀνεύρω τὸ καταλληλότερον κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἀνελάμβανον ἐπ' ἐμοῦ καὶ μόνος ἔπρεπε ν' ἐλπίζω. Δὲν εὐρίσκοντο εἰς τὰ περίεργα συγγενῆς ἢ φίλος τοῦ σίε Πέρσιβαλ, ὅπως ἐπικαλεσθῶ τὴν μεσολαβήσιν τοῦ Ψυχρόπατος ἠσαν ἀσχέσεις του μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς περιουσίας, τῶν κατοικουσῶν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ πύργου, καί οὐταί μάλιστ' αὐτάς ἐξ αὐτῶν. Ἡμεῖς δὲ αἱ τελευταὶ γυναῖκες δὲν ἐίχομεν οὔτε πατέρα οὔτε ἀδελφὸν διὰ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἐπέμενοσί (του καὶ διὰ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν προστασίαν μας. Δὲν ἀπέμενε λοιπὸν ἄλλο τι παρὰ νὰ γράψω τὰς δύο ἐκείνας ἐπι-

στολάς, ὡς τὸσον ἀμφίβολου ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα, ἢ νὰ ἀπολέσωμεν τὸ δίκαιόν μας ἐγὼ καὶ ἡ Λαύρα καὶ νὰ καταστήσωμεν οὕτω ἀδύνατον εἰς τὸ μέλλον πάντα εἰρηνικὸν συμβιβασμὸν, φεύγουσαι κρυφίως ἐκ Μπλακ-ὸύτερ-Πάρκ. Διὰ νὰ θεωρηθῇ ὁμως συγχορηγῶν τὸ δεύτερον τούτο μέτρον ἀπρητίτον νὰ πιστοποιῶθῃ ὅτι μας ἠπεύκουν κίνδυνοι ἀτομικοὶ ἀναπόφευκτοι. Διὰ τούτο ὄφειλον νὰ ἐπιχειρῶσιν πρὸ παντός ἄλλου τὴν ἀπόπειραν τῆς ἐπιστολῆς καὶ πείσθησα ἔγραψα αὐτήν.

Οὐδόλωρ ἐνημόνευσα τῆς Ἀννης Κάδερικ, γράφουσα πρὸς τὸν κύριον Κάιρλ, διότι, ὡς εἶπον εἰς τὴν Λαύραν, τὸ περὶ αὐτῆς ζήτημα συνεπλέκετο μετὰ μυστηρίου, ὅπερ δὲν εἶχον δυναθῆ ἀκόμη νὰ διευκρινίσω· κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἦτο περιτόν νὰ τὸ ἀνακοινῶ εἰς τὸν νομικόν, Ἀφῆκα εἰς τὸν ἡμέτερον πληρεξούσιον τὴν διακρίσιν ἢ ἀποδῶσιν, ἀν οὕτως ἤρθεσκετο, εἰς νέας φιλονεικίας χρηματολογικῆς φύσεως τὴν ἐπονεϊδιστον διαγωγὴν τοῦ σίε Πέρσιβαλ καὶ ἦτησα ἀπλῶς καὶ μόνον τὴν συμβουλήν του ὡς πρὸς τὴν προστασίαν, ἢν οἱ νόμοι ἡδύναντο νὰ χορηγήσωσιν εἰς τὴν Λαύραν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ σύζυγός τῆς δὲν ἤθελε τῆ ἐπιτροπῇ ν' ἀπέληθῃ προσωρινῶς εἰς Μπλακ-ὸύτερ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λίμμεριτζ μετ' ἐμοῦ. Τὸν παρέπεμψα πρὸς τὸν κύριον Φαίρην διὰ τὰ χρεῖώδη, ἐπὶ τῇ πιθανότητι τῆς τελευταίας ταύτης περιπτώσεως, τὸν διεβεβαίωσα ὅτι ἤμην ἐξουσιοδοτημένη παρὰ τῆς Λαύρας νὰ τῷ γράψω ἐπ' ὀνόματι τῆς καὶ ἐπέρινα καθικετεύουσα αὐτὸν νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς μου ὡς πληρεξούσιος αὐτῆς καὶ χωρὶς διόλου ν' ἀργοπορῆσῃ, πᾶν ὅ, τε ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν.

Εὐθὺς ἀμέσως ἠθέληθον νὰ γράψω καὶ τὴν πρὸς τὸν κύριον Φαίρην ἐπιστολήν, ἐπικαλουμένη τὴν προστασίαν του καὶ κυρίως ἐποίησα χρῆσιν τῶν μέσων ἀτινα εἶχον ὑποδείξει εἰς τὴν Λαύραν, κρίνων αὐτὰ ὡς τὰ καταλληλότερα, ὅπως τὸν ἐξεγείρω ἐκ τοῦ αἰωμίου αὐτοῦ ληθάργου. Τῷ ἐπεμψα ἀντίγραφον τῆς πρὸς τὸν δικηγόρον ἐπιστολῆς μου διὰ νὰ τῷ ἀπυδεξίω ὅτι ἐπρόκειτο ὄντως περὶ σοβαρᾶς περιπτώσεως, τῷ παρέστησα δὲ τὴν εἰς Λίμμεριτζ ἀναχώρησίν μας, ὡς τὸ μόνον μέσον, τὸ δυνάμενον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναπόρευτον καὶ ἐντός βραχείου μέλλουσαν νὰ ἐπακολουθήσῃ συνέπειαν, τοῦ νὰ περιπλάκῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰς δυσχερείας, ἂς θὰ συνεπῆγαγον οἱ κίνδυνοί καὶ αἱ δυσἀρέσκεια, ἂς ὑφίστατο ἡ Λαύρα.

Ἀπρὸ ἔτελειώσεως, ἐφοβῶντο ἀφοπτόρας τὰς ἐπιστολάς, ἐπέγραψα ἐπ' ἐκάστης τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπέστρεψα πρὸς τὴν Λαύραν, κραποῦσα αὐτὰς διὰ νὰ τῇ δείξω ὅτι ἔγραψον.

—Μήπως ἦλθε κανεὶς νὰ ὀνομαχλήσῃ; τὴν ἠρώτησα ἄνοιξασα τὴν θύραν.

—Κανεὶς δὲν ἦλθε νὰ χτυπήσῃ, ἀπάντησεν ἄλλὰ κάποιος ἤκουσα εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιόν μου.

—Ἐπὶ τὸ πρῶτον ἦτο ἡ γυνὴ ἢ ἄλλος;

—Ὦ γυνὴ! ἤκουσα τὸν θροῦν τῆς ἐσθῆτος τῆς.

—Θροῦν ἐσθῆτος μεταξίνης;

—Ἀκριβῶς τοιοῦτος ἦτο ὁ θροῦς.

—Φανερόν ἦτο ὅτι ἡ κυρία Φόσκου εἶχε μεταβῆ νὰ κατασκηπεύσῃ!

Ἡ βλάβη, ἢν ἡδύνατο νὰ μας προσενησῆ ἀπειθείας, δὲν μ' ἐπτόει πολὺ ἀλλ' ἐκείνη, ἢτις ἡδύνατο νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτῆς, ὡς ἐξ ὄργανου ἀφωσιωμένου τοῦ συζύγου τῆς, ἦτο πολὺ φοβερὰ καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ τὴν παραβλέψω.

—Τί ἀπέγεινεν ὁ θροῦς τῆς ἐσθῆτος ὅτε ἔπαυσε νὰ τὸν ἀκούσῃς εἰς τὸν ἀντιθαλάμιον; ἠρώτησα. Μήπως ἀπεμακρύνθη κατὰ μήκος τοῦ τοίχου τοῦ διαδρόμου;

—Ναί· ἔμεινα ἀκίνητος, τεινούσα τὸ οὖς καὶ ἠκούσθη συνέβη δὲ ὅπως λέγῃς.

—Πρὸς ποῖον μέρος ἀπεμακρύνθη;

—Πρὸς τὸ μέρος τοῦ δωματίου σου.

Ἐσκέφθην. Ὁ ἐλαφρὸς ἐκείνος κρότος δὲν ἐβλάστει μέτρι τῆς ἀκοῆς μου. Ἡ προσοχή μου ἦτο τότε ὀλόκληρος προσηλωμένη εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἐπιστολῆς· ἄλλως τε ἐπειδὴ ἔχω χεῖρα πολὺ βραχύν, μεταχειρίζομαι γραφίδας πολὺ χυδραῖα, αἱ τινες τρίζουσι θορυβωδῶς ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ. Ἡ κυρία Φόσκου βεβαίως ἤκουσε τὸν τριγμὸν τῆς γραφίδος μου κάλλιον ἀφ' ὅσον ἤκουσα ἐγὼ τὸν θροῦν τῆς ἐσθῆτος τῆς. Ἦτο καὶ τούτο εἰς ἐπί πλέον πειστικὸς λόγος, ἂν καὶ περιττός, ὅπως μὴ ἐκθέσω τὰς ἐπιστολάς μου, ῥίπτουσα αὐτὰς εἰς τὸ γραματοκιβώτιον τοῦ διαδρόμου.

Ἡ Λαύρα με εἶδε σκεπτικὴν.

—Νέαι· πάλιν δυσχερεῖαι! εἶπε μετὰ θλίψεως· νέοι κίνδυνοί, ἴσως!

—Ὅχι κίνδυνοί, ἀπήντησεν. Κάποια πάλιν μικρὰ δυσχερεῖα ἴσως, μὰς ἀπειλεῖ. Σκέπτομαι τίνι τρόπῳ νὰ εὐρω μέσον ἀσφαλές, ὅπως περιέλθωσιν αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ εἰς χεῖράς τῆς Φανῆς.

—Τὰς ἐγγραφάς λοιπόν; Ὁ Μαριάννα! μὴ ἐκτίθεσαι, σὲ ἰκετεύω! μὴ υποβλάσῃσαι χάριν ἐμοῦ εἰς κινδύνους!

—Ὅχι, μὴ φοβῆσαι. Τί ὄρα εἶνε τώρα; Ἦτο ἡ ἑκτὴ παρὰ τέταρτον. Εἶχα καιρὸν νὰ μεταβῶ μέχρι τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ ξενοδοχείου καὶ νὰ ἐπιστρέψω πρὸ τοῦ δεῖπνου. Ἐν ἀνέμενα μέχρι τῆς ἑσπέρας, πιθανόν δὲν θὰ παρούσιαζέτο ἄλλη εὐκαιρία, ὅπως ἐξέλθω ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ ἐκ τῆς ἐπαύλειος.

Ἐσκέφθη τὴν κλεῖδα εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου σου, εἶπον πρὸς τὴν Λαύραν, καὶ μὴ φοβῆσαι ποσῶς! Ἐν ἀκούσῃς νὰ ἔλθῃ κανεὶς νὰ με ζητήσῃ, ἀποκροῦ εἰσωθεν καὶ εἶπε ὅτι ἐξῆλθα νὰ περιπατήσω.

—Πότε θὰ ἐπιστρέψῃς;

—Ἀπεὺκτως πρὸ τοῦ δεῖπνου! Ἐγὼ θάρρος, ἀγαπητῆ μου ἀδελφῆ! Ἀπὸ τῆς αὔριου θὰ ἐχωμεν ἕνα ἐξαιρετόν καὶ ἐντίμον ἀνθρώπον, πλήρη ὀρθοφροσύνης καὶ εὐλαβικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅστις θὰ ἐργαζήται ὑπὲρ ἡμῶν. Μετὰ τὸν κύριον Γιλμώρ, ὁ ἀριστὸς τῶν φίλων μας εἶνε ἀναμφόβολως τὸ συνάτερος του.

—Ὅρα εἶκόνα εὐλλοῦ 61.

«—Τὸ εἰξεύρεις ποῖος εἶναι, μοὶ ἀπήντη-
σεν. . . Ὁ ἀποφασίσας ἐπὶ τέλους νὰ μοὶ
εἴπῃς καὶ τὰ λοιπὰ; Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ
μάθω διὰ παντός τρόπου, ἀργὰ ἢ γρήγο-
ρα θὰ πὲ ἐξαναγκάσω νὰ μοῦ ὁμολογήσῃς
τὸ μυστικόν σου! Γνωρίζεις πού εὐρίσκει-
ται ἡ "Αννα Κάδερικ;»

—Σὲ βεβαιῶ τῆ ἀληθείᾳ ὅτι τὸ ἀ-
γνωσθ.

«—Τὸ γνωρίζεις! ἐπανελάθεν ἀλλὰ
πρόσεχε! . . εἰξεύρω ἐγὼ πῶς νὰ καταβάλω
τὴν ἐπιθυμίαν σου! . . Ὁ μάθω ἀπὸ
τὰ χεῖλιά σου ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζω.»

Μετὰ τοῦτο ἀπεμακρύνθη. Ἀπειμα-
κρύνθη μόλις πρὸ πέντε λεπτῶν, Μαριάννα!

Λοιπὸν δὲν εἶχεν ἀνευρεθῆ ἡ "Αννα!
"Ἄρα καὶ τὴν εἶπεν τὴν δὲν ὑπῆρχε
φθῶς περὶ ἡμῶν. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν κα-
τῶρθεν ὅν ἀνεύρη τ' ἀπολυθεὶντα ἔγγη.

—Ἔξ κατὰβῆς σύ, Μαριάννα; . . Ἐλα
ὕστερὰ τὸ βράδυ ἐδῶ.

—Βέβαια . . Μὴ ἀνησυχήσῃς ὅμως
ἀν ἔλω βραδύτερα. Πρέπει νὰ προσέξω νὰ
μὴ τοὺς ἐξερεθίσω ἀπερχομένη ἐνωρίτερον
τοῦ δέοντος.

"Ἀλλ' ὁ κώδων ἤδη ἤχησε καὶ ἐγὼ κ-
τῆλθον ἐν τάχει.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ὠδήγησε τὴν κυρίαν
Φόσκου εἰς τὸ ἐστιατορίον καὶ ὁ κόμης
προσέφερον εἰς ἐμὲ τὸν βραχιόνά του. Ἡ-
σθῆνατι σφοδρῶν καύσωνα, ἦτο ὑπὲρ τὸ
δέον εὐρυθρὸς τὴν μορφήν καὶ δὲν ἐφαίνετο
καταβάλλον περὶ τὸν κλλωπισμὸν τοῦ
τὴν συνήθη λεπτολόγον προσοχήν. Μήπως
καὶ αὐτὸς εἶχεν ἐξέλθει πρὸ τοῦ δεῖπνου
καὶ ἐβράδυνε νὰ ἐπανεῖθῃ; ἢ μήπως ἀ-
πλῶς ἠσθῆνατο τὸν καύσωνα περισσότερον
τοῦ συνήθους;

Ὅπως δῆποτε ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ
κρυφίας στενοχωρίας, ὑπὸ ἀδημονίας τινὸς
ἀποκρύφου, ἦν, μὲ δλὴν τὴν περὶ τὸ ὑπο-
κοινεσθῆ τέχνην, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δεῖπνου
δὲν ἐφάνη ὀμιλητικώτερος τοῦ σὶρ Πέρσι-
βαλ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δὲ ἔρριπτε πρὸς
τὴν σύζυγόν του βλεψματὰ, ἐν οἷς διερχί-
νετο κρυφία τις ἀνησυχία, ἦν πρώτην φο-
ρὰν παρετήρησα εἰς αὐτόν.

Ἡ μόνη ἐνδείξις, ὑποχρεωτικῆς εὐγε-
νείας, ἦν ἡ ὑπολειπομένη ἐν αὐτῷ ὀλίγη
γαλήνη τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐκτελῇ, ἦτο τὸ νὰ
φαινηται μετ' ἐπιμονῆς ἀδρόφρων καὶ πλή-
ρης περιποιήσεων πρὸς ἐμέ. Ὅπῳ δὲ
λίον σχέδιον ὑποκρύπτει οὕτω πως φερό-
μενος, ἀκόμη δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψω,
ἀλλ' οἷσθῆποτε ὁ σκοπὸς του, βέβαιον
εἶναι ὅτι ἀφ' οὗτοῦ εὐρίσκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ
ταύτῃ, τὰ μόνὰ μέσα, ἀτινα ἀποκλειστικῶς
μετέρχεται διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐκπλή-
ρωσιν αὐτοῦ, εἶναι ἀναλλοίωτος ἀβροφροσύ-
νη πρὸς ἐμέ, ἀναλλοίωτος ταπεινὸς ἀ-
πέναντι τῆς Λαύρας, ἀναλλοίωτος καὶ ἀ-
νένδωτος ἀντίστασις πρὸς πᾶσαν βάνασον
βικιότητα τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἥδη ὑπώ-
πτευσά τοῦτο ἀπὸ τῆς πρώτης ὑπὲρ ἡμῶν
ἐπεμβασεως του, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐν τῇ
βιβλιοθήκῃ ἐδόθη τὸ ἔγγραφο πρὸς ὑπο-
γραφὴν εἰς τὴν Λαύραν· τὴν δὲν ὑπο-
πτεύω πλέον, εἶμαι βεβαιῶ!

"Ὅτε ἡ κυρία Φόσκου καὶ ἐγὼ ἠγέρθη-
μεν ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁ κόμης ἐγέρθη
ἐφάνη θέλων νὰ συνοδεύσῃ ἡμᾶς μέχρι τῆς
αἰθούσας.

— Διὰ τί ἀπέρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ σὶρ
Πέρσιβαλ. . . Πρὸς σὲ ὀμιλῶ, Φόσκα!

— Ἀπέρχομαι, διότι ἐφραγα καὶ ἐπια ὁ-
σον μοὶ ἦτο ἀναγκαῖον. ἀπήντησεν ὁ κό-
μης. Σὲ παρακαλῶ, Πέρσιβαλ, νὰ μὲ συγ-
χωρήσῃς διὰ τὴν ἀλλόκοτον ἀλήθως ἐξί-
την ἀπέκτησα νὰ ἐγείρωμαι ἐκ τῆς τραπέ-
ζης ὁμοῦ μὲ τὰς κυρίας, ὅπως πράττω
κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Ἐλα τώρα! . . Ἕνα ποτῆρι ἀκόμη
κλινερίου οἴνου δὲν θὰ σὲ βλάψῃ. . . Ἀρ-
χίσει πάλιν τὴν συνεδρίσιν ὡς γνήσιος
Ἀγγλος. Ἐπιθυμῶ νὰ ὀμιλήσω ἡσυχᾶ
μαζί σου ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καὶ νὰ ἐχω-
μεν σιμὰ μετὰ τὰς φιάλας.

— Καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσωμεν
ἡσυχᾶ, Πέρσιβαλ, ἀλλ' ὅχι τώρα, οὐτε σι-
μὰ εἰς τὰς φιάλας. . . Ἀργότερα ἂν ἀγα-
πᾶς. . . τὸ βράδυ!

— Τί εὐγενῆς ὅπου εἶσαι! Ἀνέκραζεν
ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μετὰ θυμοῦ. . . Τί ὠραῖον
πράγμα νὰ φέρεσαι τοιοῦτοτρόπως πρὸς
ἐνᾶ ἄνθρωπον ἐντὸς τῆς οἰκίας του!

Διακροῦντος τοῦ δεῖπνου παρετήρησα
πολλάκις ὅτι ἔβλεπε τὸν κόμητα ἀνίσυ-
χῶς, ἐνῷ ὁ κόμης ἀπέφρευγεν ἐπιμόνως νὰ
τὸν ἴδῃ. Ἡ περίστασις αὕτη, συνδυαζομέ-
νη μετὰ τῆς ἐκφραστειῆς παρὰ τοῦ οἰκο-
δεσπότη ἐπιθυμίας περὶ ὅλων κατ' ἴδιαν
συνδικαλέσεως καὶ τῆς ἀποποιήσεως ἦν πει-
σμῶνως ἀντέτακτον ὁ παρ' αὐτοῦ φιλοξε-
νούμενος, μοὶ ὑπενθύμισε τὴν ἀνωφελῆ ἐ-
πιμονὴν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ἀπαιτούντος
πρὸ ὀλίγων ὥρων καὶ παρὰ τὴν θύραν τῆς
βιβλιοθήκης συνέντευξιν εἰδικήν. Ὁ κόμης
ἀνέβαλε διὰ τὸ ἀπόγεμα τὴν ἐκπλήρωσιν
τῆς ἐπιθυμίας ταύτης καὶ νῦν ἀνέβαλεν
αὐτὴν ἐκ νέου ἐγείρομενος ἐκ τῆς τραπέ-
ζης. Οἷον δῆποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ θέμα, ἐφ'
οὐ ἐμελλον νὰ συσκοθῶσι, φανερόν ἦτο
ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἀπέδιδεν εἰς αὐτὸ με-
γίστην σπουδαιότητα, ὁ δὲ κόμης ἐθεώρει
ἴτωα αὐτὸ λίαν ἐπικίνδυνον, καθ' ἡδύνατό
τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῆς ἀποστραφῆς, μεθ' ἧς
ἀπέφρευγε νὰ συγκατατεθῇ.

Ἀνελευγίσθην πάντα ταῦτα, ἐνῷ μετε-
βαίνομεν ἀπὸ τοῦ ἐστιατορίου εἰς τὴν αἴ-
θουσαν. Ὁ ἐρεθισμὸς, μεθ' οὗ ἐσχολίασεν ὁ
σὶρ Πέρσιβαλ τὴν ἀπότομον ἀρνήσιν τοῦ
φίλου του, δὲν προῤξέννησεν εἰς τοῦτον τὴν
ἐλαχίστην συγκίνησιν. Ὁ κόμης μὲς συν-
ᾤδυσεν ἀπαθῆς μέχρι τῆς τραπέζης, ἐθα-
εῦρισκοντο τ' ἀπαιτούμενα πρὸς παρα-
σκευὴν τοῦ τέους, κατέριψε στιγμὰς τι-
νας περιερχόμενος περὶ ἡμᾶς, εἴτα μετα-
βάς εἰς τὸν προθάλαμον ἐπέστρεψε κοι-
ζων τὸ γρῆμα τοκιδωτόν. Ἦτο ἡ ὀγδὸν
ὥρα, καθ' ἣν συνήθως ἐγίνετο ἡ ἀποστο-
λὴ τῆς ἀλληλογραφίας ἐκ Μπλακ-ουάτερ
Πάρκ.

— Ἔχετε καρμυῖαν ἐπιστολήν διὰ τὸ
ταχυδρομεῖον; μὲ ἠρώτησε πλησιαζὼν καὶ
παρουσιάζων μοι τὸ γρῆμα τοκιδωτόν ἀ-
νοικτόν.

Εἶδον τὴν κυρίαν Φόσκου, ἣτις περ-

σεύαζε τὸ τέτον σταματήσασαν καὶ κρα-
τούσαν μετέωρον τὴν λαβίδα τῶν τεμα-
χίων τῆς σακχαρώσεως διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν
ἀπάντησιν μου.

— Ὅχι, κύριε κόμη· ὡς εὐχαριστῶ.
Σήμερον δὲν ἔχω ἐπιστολὰς νὰ πέμψω.

Ἐνεγείρησε τὸ κιβώτιον εἰς τὸν εἰσελ-
θόντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν θεράπον-
τα, ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου καὶ
ἀνέκρουσε δὶς κατὰ συνέσειαν τὸν ἦχον
τοῦ φαίδρου ἐκείνου δημῶδους ᾄσματος
τῆς Νεαπόλεως:

«*Αἰοῖζε ἀγαπημένῃ μου!*»

Ἡ σύζυγός του, ἣτις εἰς πάσας αὐτῆς
τὰς πράξεις ἦτο μεγαλοπρεπῶς βραδυκίνη-
τος, παρεσκεύασε τὸ τέτον μετὰ μεγάλης
σπουδῆς, ἐροδύθησεν ἐντός δύο λεπτῶν τὴν
κύβην τῆς καὶ ἐξήλασε τῆς αἰθούσας,
χωρὶς νὰ προξενήσῃ τὸν ἐλάχιστον κρότον.

ἠγέρθη ὅπως πράξῃ τὸ αὐτὸ, ἀφ' ἐ-
νός μὲν διότι ὑπώπτευσεν ὅτι προσοίσι τις
ἐτεκταίνετο κατὰ τῆς Λαύρας, ἀφ' ἐτέ-
ρου δὲ διότι εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ
μὴ μείνω ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ δωματίου μετὰ
τοῦ συζύγου τῆς.

Πρὶν προφθᾶσω νὰ μεταβῶ εἰς τὴν θύ-
ραν, ὁ κόμης μ' ἐκάλεσε, παρακαλῶν με νὰ
τῷ δώσω κύβην τεύου. Ἀφού τῷ τὴν
προσέφερα, προσεπάθησα καὶ πάλιν νὰ
φύγω. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μ' ἐσταμάτησεν ἐ-
πιστροφῶν παρὰ τὸ κλειδοκώμβηλον, ζητῶν
μοὶ ἐξηγήσιν ἐπὶ τινος μουσικοῦ ζητήμα-
τος, ἐφ' οὗ ἐβεβαίωτο ὅτι ἐνείχετο ἡ τιμὴ
τῆς χώρας του.

Μάτην ἀντέταξα τὴν ἐντελῆ ἀγνωσίαν
μου ὡς πρὸς τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἀξιο-
θρήνητόν μου ἑλλησιφιν καλαισθησίαις εἰς
ζητήματα τοιαύτης φύσεως αὐτὸς μ' ὅλα
ταῦτα ἐξηκούσθαι ἐπικαλούμενος θερμῶς
τὴν κρίσιν μου μετὰ ζέσεως, μὴ ἐπιτρεπού-
σης τὴν ἐλαχίστην διαμαρτύρησιν.

«Οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ, — οὕτω
πως ἤρχισε δίδων διέξοδον εἰς τὴν ἀγανά-
κτησίν του, — μετ' ἐπιμονῆς ἐλέγχουσι τοὺς
Ἴταλους ὡς ἀνικάνους ν' ἀσχοληθῶσιν εἰς
εἶδη μουσικῆς ὑψηλότερα. Οἱ πρῶτοι ἀ-
διακόπως καυχῶνται διὰ τὰ προϊόντα τῶν
τῆς ἱερᾶς μουσικῆς οἱ δεῦτεροι διὰ τὰς
συμφωνίας των. Ἐλησμώνουν ἔρα γε καὶ
οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ τὸν ἀθάνατον φίλον του
καὶ συμπατριώτην του τὸν ἐνδοξότατον
Ροσσίνην; Καὶ τί ἄλλο εἶναι ὁ Μωϋσῆς εἰμὴ
ἀριστοτέχνημα ἱερᾶς μουσικῆς, ἐκτελού-
μενον ἐπὶ τῆς σαυθῆς, ἀντὶ νὰ ἐκτελῆται
ψυχρῶς ἐντός τινος ὀιδείου. Καὶ τί εἶναι
τάχα ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ *Foalilélio* *Tell*
εἰμὴ συμφωνία ὑπὸ ψευδώνυμον; Ἠκούσατέ
ποτε (μὲ ἠρώτα) τὸ μελόδραμα ὁ Μωϋσῆς
ἐν Αἰγύπτῳ; Ἄν ἦτο βέβαιός ὅτι ἐγίνω-
σκον τὸ δεῖνα ἢ τὸ δεῖνα μελόδραμα (μοὶ
ὑπενθύμισε δὲ τρία ἢ τέσσαρα) θὰ ἐλάμ-
βανε τὴν ἐλευθερίαν νὰ μὲ ἐρωτήσῃ ἂν ἡ
ἀνθρώπινος μεγαλοφυΐα ἐφεῦρέ τι ὑψηλό-
τερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον.»

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνη οὐτε μίαν λέξιν
ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀντιρρήσεως, χωρὶς νὰ
παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ ἀπενίζῃ, περιέφερε
ταχέως τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῶν πληκτρῶν
τοῦ κλειδοκουμβάλου καὶ ἔψαλλε μεθ' ὑπε-

ρηάνου ένθουσιασμοῦ τὰ ἄσματα, ἅτινα ὤφειλον νὰ προκαλέσωσι τὰ χειροκροτήματα μου καὶ τὴν ἐπιδιοκμασίαν. Ἐκάστοτε διακόπτων τὴν ἐκτέλεσιν μοὶ ἀνήγγελλε μεγαλοφώνως τοὺς τίτλους τῶν τεμαχίων — *Χορὸς τῶν Αἰγυπτίων εἰς τὰ ἀκότη, δεσποινὶς Χάλκομβ!* — *Ἄσμα τοῦ Μωϋσῆ.* — *Προσευχὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς.* Αἰ, αἰ! δὲν εἶναι μουσικὴ αὕτη; Εἶνε ὕψηλὴ ἢ ὀχί.

Καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον ἔτραμεν ὑπὸ τὰς βραχεῖας χεῖράς του καὶ αἱ κύμβαλι τοῦ τεῖου ἐκρότουν σειόμενα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐν ἡ ἀντήχαι βροντώδης ἢ βαθύτονος φωνῆ του καὶ ὁ χονδρός του ποὺς ἔτυπτε ῥυθμικῶς τὸ ἔδαφος.

Καὶ τι τὸ φρικτόν, καὶ τι τὸ ἄγριον, καὶ τι τὸ ἀληθῶς διαβολικόν, ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν παραφορὰν τῆς χαρᾶς, ἣν ἐφαίνετο προξενοῦν εἰς αὐτὸν τὸ ἄσμα του καὶ ἡ μουσικὴ, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἦθος τοῦ θριάμβου, μεθ' οὗ παρετήρει τὴν γοητείαν, ἣν ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ, ἐνῶ δειλὴ καὶ σχεδὸν ὑποτεταγμένη ἐπλησίαζον ματαιῶς εἰς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ ὑπερβῶ τὴν φλιάν. Ἐπὶ τέλους ἡλευθερώθη ἐκ τῆς γοητείας, οὐχὶ ὅμως ἐξ ἰδίᾳς δυνάμεως, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ σίρ Πέρσιβαλ.

Ἐνοιξεν οὗτος τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου καὶ προβάς ἠρώτησε τί ἐσήμαινεν αὐτός ἐξ ἐκταχθόνιος θόρυβος. Ὁ κόμης ἀφῆκε πάραυτα τὸ κλειδοκύμβαλον.

— Ἄ! εἶπεν ἰδὼν τὸν σίρ Πέρσιβαλ, χαῖρε, μελωδίᾳ, χαῖρε, ἀρμονίᾳ! Ἡ Μωϋσα τοῦ ἄσματος ἀφίπταται ἐντρομος, ἐγὼ δέ, γηραιὸς ῥαψώδης, φορτωμένος με λίκος, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἐκχύσω εἰς τὸ ὑπαιθρον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου! . . .

Ταῦτα λέγων ἐξῆλθε, θεὸς τὰς χεῖράς του εἰς τὰ θυλάκια καὶ ἐπανάλαθεν ὑποκώφως ἐντὸς τοῦ κήπου τὸ ἄσμα τοῦ Μωϋσῆως.

Ἦκουσα τὸν σίρ Πέρσιβαλ κράζοντα ἀπὸ τὰ παραθύρα τοῦ ἐστιατορίου τὸν φίλον του. Πλὴν οὗτος δὲν ἐπρόσεξε καὶ ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ προσποιηθῆ τὸν κωφόν. Ἡ κατὰ μόνᾳς ἐκείνη συνέντευξις, ἣν ἀκόμη ἐπέδιωκε μετὰ πόθου ὁ οἰκοδεσπότης, ἀνεβάλλετο ἐκ νέου, ὡς εἶχεν ἀναβληθῆ τὸ ἀκῆ, ἔνεκα τῆς δεσποτικῆς καὶ ἰδιοτροποῦ θαλάσσεως τοῦ κόμητος.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς συζύγου του με εἶχε κρατήσῃ εἰς τὴν αἰθουσαν ἐπὶ ἡμίσειαν περιπού ὥραν. Εἰς τί ἄρα γε ἐνησχολήθη καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἢ συζυγὸς του;

Ἀνῆλθον ὅπως τὸ ἐξκριβῶσω, ἀλλ' οὐδὲν περὶ τούτου ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψω ἐρωτήσασα δὲ τὴν Λαύραν ἔμαθον παρ' αὐτῆς, ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως ἦκουσεν. Καγεῖς δὲν μετέβη νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ, ὁ δὲ θροῦς τοῦ μεταξίνου φορέματος δὲν ἠκούσθη οὐδ' εἰς τὸν ἀντιθέλαμον οὔτε εἰς τὸν διάδρομον.

Ἦτο τότε ἡ ἐνάτη παρὰ εἰκοσι λεπτά. Ἀπὸ μετέβην καὶ πηρέλαθον τὸ *Ἡμερολόγιόν μου* ἐκ τοῦ δωματίου μου, ἐπέ-

στρεψα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λαύρας καὶ ἔμεινα παρ' αὐτῇ διὰ συντροφίαν τῆς, ὅτε μὲν γράφουσα, ὅτε δὲ διακόπτουσα τὴν γραφήν διὰ νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτῆς. Οὐδεὶς ἦλθε νὰ μᾶς κατασκοπεύσῃ, οὐδὲν τὸ ἐκτακτὸν συνέβη. Ἐμείνουμεν ὁμοῦ μετ' αὐτῆς δεκάτης ὥρας, ὅτε ἀπεχωρισθὴν ἀπ' αὐτῆς, συνιατώσα νὰ ἔχη θάρρος καὶ εὐχθεῖσα αὐτῇ καλὴν νύκτα. Ἐκλείσει τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς, ἀπὸ ἐξῆλθον καὶ ἀπὸ ἐσυμφωνήσαμεν ὅτι θὰ ἤρχομην νὰ τὴν εὖρω τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ, πρὶν ἐπιχειρήσω νὰ πράξω τι.

Μοῦ ἀπέμενον ἀκόμη πρὶν κατακλιθῶ νὰ σημειώσω εἰς τὸ *Ἡμερολόγιόν μου* ὀλίγας γραμμὰς, κατελοῦσα δὲ εἰς τὴν αἰθουσαν ἀπεφάσισα νὰ μὴ παραμείνω, εἰμὴ ἐπ' ἐλάχιστον, ὅσον μοὶ ἦρκει, ὅπως διακυιολογήσω τὴν ἀπουσίαν μου καὶ ζητήσω συγγνώμην, κατόπιν δὲ νὰ ποσυρθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, μίαν ὥραν πρὸ τοῦ συνήθους.

Ὁ σίρ Πέρσιβαλ ὁμοῦ με τὸν κόμητα καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ εὐρίσκοντο αὐτόθι. Ὁ πρῶτος ἔχασματῶ, ἐξηπλωμένος εἰς εὐρύ ἀνάκλιτρον ὁ κόμης ἀνεγίνωσκε καὶ ἡ κυρία Φόσκου ἔπειε ῥιπίδιον περὶ τῶ μετώπου του. Κατὰ περίεργον φαινόμενον εἶχε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐρυθρὰν τὴν ὄψιν. Αὐτῇ ἡ καυχωμένη ὅτι οὐδέποτε ἤνωχλειτο ὑπὸ ταῦ κάσωνας, προδήλως ὑπέφερεν ἐξ αὐτοῦ τότε.

— Φοβοῦμαι, κυρία κόμησσα, μήπως δὲν εἴσθε ἐντελῶς καλὰ, τῆ εἶπον.

— Τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς παρατήρησιν ἤμην ἐτοίμη νὰ σᾶς ἀποτείνω. Εἰσθε πολὺ ὠχρὰ, φιλάτρη μου!

Φιλίατρη μου! Ἦτο ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν μετεχειρίζετο πρὸς ἐμὲ λαλοῦσα τὴν οἰκίαν αὐτὴν ἐκφρασίαν. Ἐνῶ δὲ προσέφερον αὐτὴν, ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς ὑβριστικὸν μειδιάμα.

— Πάσχω ἀπὸ ἠμικρανίζν, ὡς συνήθως, ἀπήντησα ψυχρῶς.

— ὦ! τῷ ὄντι, ὑποθέτω δὲ ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς ἀκινήσιας. . . Μικρὸς περιπλάτος πρὸ τοῦ δείπνου θὰ σᾶς ὠφέλει πολὺ. . .

Τὴν λέξιν περιπλάτος ἀπήγγειλε με τὸν ιδιαιζόντως ἐμφαντικόν. Με εἶχεν ἄρα γε ἰδεῖ ὅτε ἐξῆλθον; Ἐπὶ τέλους μοὶ ἦτο ἀδιάφορον τοῦτο αἰ ἐπιστολαί μου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εὐρίσκοντο ἀσφαλεῖς εἰς χεῖρας τῆς Φανῆς.

— Δὲν ἔρχεσαι νὰ καπνίσῃς, Φόσκα; εἶπεν ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἐγεγρυθείς καὶ ῥίπτων πρὸς τὸν φίλον του βλέμμα ὁπωσοῦν ἀνήσυχον.

— Εὐχαρίστως, Πέρσιβαλ, ἀπὸ ἀποσυρθῶσιν αἱ κυρίαὶ, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Συγγνώματέ με, κόμησσα, ἐάν πρῶτη ἐγὼ δίδω τὸ προᾶγγελλμα, εἶπον ἐγειρομένη. Διὰ τὸν πονοκέφαλόν μου καλλιτέραν φάρμακον δὲν ὑπάρχει παρὰ ὁ ὕπνος.

Ἀπεχαιρέτισα πάντας ἄλλ' ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς γυναικὸς ἐκείνης, καθ' ἣν στιγμὴν τῆς ἔτεινα τὴν χεῖρά, ἀνερχόμενος τὴν αὐθαδὲς μειδιάμα. Ὁ σίρ Πέρσιβαλ δὲν ἐδείκνυε τὴν ἐλάχιστην πρὸς ἐμὲ προσοχίαν. Παρετήρησ μετ' ἀνυπομονησίας τὴν κυρῶν

Φόσκου, ἥτις δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη ν' ἀναχωρήσῃ ταυτοχρόνως μετ' ἐμοῦ. Ὁ κόμης ὀπίσθεν τοῦ βιβλίου του ἐφαίνετο εὐχαρίστως μειδιῶν διὰ τοῦτο. Εἰς τὴν «κατὰ μόνᾳς συνδιάλεξιν» ἐκείνην, ἣν παντὶ σθένει ἐπέδιωκεν ὁ σίρ Πέρσιβαλ, νέον ἐμπόδιον παρενετίθετο, τὴν φορὰν δὲ ταύτην τὸ ἐμπόδιον ἦτο ἡ κόμησσα.

[Ἐπειτα συνέχισα].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασίλισσας Μαργώ.]

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

— Ὡς συνέβη εἰς τὸν Ἰερουσίαν, εἶναι φυσικώταται ἄγνωσ, σοὶ δίδω τὸν λόγον μου ὡς εὐγενούς, τί ἤθελον πράξει εἰς τὴν θέσιν σου καὶ τότε ἐκάλεσας βυθήθειαν;

— Νεί.

— Καὶ προσέδραμον;

— Νεί.

— Καὶ ἠρευνήσαν πανταχοῦ;

— Ἀπανταχοῦ.

— Καὶ ὁ ἀγαθὸς Θεός;

— Εἶχεν ἀποπειθῆ.

— Ὡς αἱ δυνάμεις τοῦ βασιλέως Ἐρρικου. Εἶναι φοβερόν.

— Τόσον φοβερόν, ὥστε ἐκάλεσα τὸν πνευματικόν μου.

— Ὅστις ἔσπευσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν;

— Παράχρημα.

— Ἐμπρός, ἔσο εὐκρινής, τέκνον μου, εἶπε τὴν ἀλήθειαν, παρὰ τὴν συνθήειάν σου. Τί φρονεῖ ὁ πνευματικὸς σου περὶ τῆς τῶιαύτης ἀποκαλύψεως;

— Ἐφριζε.

— Τὸ πιστεύω.

— Ἐσταυροκοπήθη καὶ με διέταξε νὰ μετανοήσω, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

— Ἀρίστα! δὲν εἶναι κακὸν ἢ μετάνοια. Ἀλλὰ περὶ τῆς ὀπτασίας ἢ μάλλον περὶ τοῦ ἀκούσματος τί εἶπεν;

— Ὅτι προήρχετο ἐκ τῆς θεῆας Προνοίας ὅτι ἦτο θαύμα ὅτι ὤφειλον νὰ μερμηνήσω περὶ σωτηρίας τοῦ Κράτους. Ἐνεκα τούτου, τὴν πρῶτην τῆς σημερινῆς.

— Τί ἐπραξας τὴν πρῶτην, τέκνον μου;

— Ἐδώκα ἑκατὸν χιλιάδας λιτρῶν εἰς τοὺς Ἰησοῦίτας.

— Ἀρίστα!

— Καὶ κατέκοψα διὰ μαστιγῶσεων τὰ δέρμα μου καὶ τὸ δέμα τῶν νεαρῶν εὐγενῶν μου.

— Ἐντελέστατα! Ἐπειτα;

— Αἰ καλὰ! ἔπειτα. . . Τί φρονεῖς, Σχικῶ; Δὲν ὁμιλῶ πρὸς τὸν γελωτοποιόν, ἀλλὰ πρὸς τὸν ψυχρακίμον ἄνδρα, πρὸς τὸν φίλον μου.

— Ἄ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σχικῶσθεως, φρονῶ, ὅτι ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης κατελήθη ὑπὸ ἐπιδόλου.

— Νεμίζεις ὅτι ἐπὶ τῶν ἐπιδόλων;

— Ὅτι ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης ὤνευσθη καὶ ὅτι τὸ ὄνειρον δὲν θὰ ἐπικυλλοφθῆ, ἐάν ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης παύσῃ νὰ τὸ συλλοχίζετα.